

GORSKI

popotnik

Revija planinskega društva Integral
Leto XXXI, oktober 2011

št.

3

LEA, 5 let

UVODNIK	4
30 LET GORSKEGA POPOTNIKA	4
DELOVANJE ODSEKOV	6
GOSPODARSKI ODSEK V LETOŠNJEM LETU	6
KAM GREMO	7
MORAVSKE TOPLICE- Pot vinotočev, rekreativna pot, 15. 10. 2011	7
IZLET V NEZNANO, 5. 11. 2011	7
KAMNIŠKI DEDEC, 19. 11 2011	7
LUBNIK, 3. 12. 2011	8
PREDNOVOLETNO SREČANJE ČLANOV PD INTEGRAL PR' MEHAČK, 17. 12. 2011 ..	8
NOČNI POHOD NA POLHOGRAJSKO	
GRMADO, 6. 1. 2012	10
KRIM - ČEZ STRMEC, 14. 1. 2012	10
SV. ANA NAD RIBNICO, 21. 1. 2012	10
RATITOVEC, 11. 2. 2012	11
MLADINSKI KOTIČEK	12
PLANINSKI TABOR OTROK IZ LASTOVICE NA PLANINI PRI JEZERU	12
PLANINSKI IZLET NA KRNSKA JEZERA, 24. 9. 2011	13
KJE SMO BILI	14
ČLANI PD INTEGRAL NA GRAN PARADISO, ITALIJA – 4061 m	
IN MONT BLANC, FRANCIJA – 4807 m, od 10. do 17. 8. 2011	14
PO BOLGARIJI IN GRČIJI, 14.-25.7.2011	16
IZLET NA BABJI ZOB , 27.8.2011	17
GORI, DOLI, NOKOLI, 31.6.-3.7.2011	18
NA KONJA, 21. 5. 2011	20
TO PA JE BILA PRAVA TURA – Turska gora, 9. 7. 2011	21
ŠE VIŠE KOT PRED TEDNOM DNI, GRINTOVEC - KOČNA,	
V. BABA - LEDINSKI VRH, 16. - 17. 7. 2011	23
NA TRIGLAV – ČEZ PLEMENICE, 19. - 21. 8. 2011	25
35. POHOD NA TRIGLAV – IZ KRME, 19.-21.8.2011	26
UTRINKI S POHODA NA TRIGLAV – IZ KRME, 19.-21.8.2011	27
V PLANINSKI KOČI SV. ANDRIJA NA VISU	27
SPET V SKALAH, SPET PLEZAMO NA OJSTRICO, 6. 8. 2011	28
ZANIMIVOSTI	29
NEKAJ ZANIMIVOSTI O NAŠEM TRIGLAVU!	29
PLAN IZLETOV PD INTEGRAL 2011	32

GORSKI

Popotnik

Leto XXXI/številka 3, oktober 2011

ISSN 2232-397X.

Natisnili smo: 400 izvodov

Izdaja:

PLANINSKO DRUŠTVO
INTEGRAL,

Celovška cesta 160,
1000 Ljubljana,

Tel.: 01 58 22 751, gsm: 031 259 156

Nina Miklič, e-mail: nina.miklic@lpp.si

Uradne ure, vsak četrtek od 9. do 11.
in od 16. do 18. ure

Zanj:

ANDREJ POČERVINA, predsednik

Odgovorni urednik:

ANDREJ POČERVINA

Uredniški odbor:

TOMO RUSIMOVICH,

BOJANA BURNIK,

ENES HALILOVIČ,

ANTON TROPE

Tehnično uredništvo:

SLAVKO KRUŠNIK,

SILVA PAPEŽ,

MARUŠA REYA

Oblikovanje in prelom:

JANEZ HENIGMAN

Jezikovni pregled:

SLAVKO KRUŠNIK

Grafična priprava za tisk in tisk:

PARTNER GRAF D.O.O.

Fotografija na naslovnici:

NA VRHU OLIMPA, blizu bogovom
v oblakih,

Enes Halilović

30 LET GORSKEGA POPOTNIKA

○ Marinka Koželj Stepic

Uvod v 1. številko Gorskega popotnika aprila 1981

DRAGA PLANINKA, DRAGI PLANBINEC!

Pred Teboj je prva številka "Gorskega popotnika", glasila PD SAP VIATOR. Gorski popotnik Te bo seznanjal z delom v PD in Te obveščal o pomembnejših akcijah ter podajal opise izletov. Želimo pa, da tudi Ti postaneš sodelavec Gorskega popotnika s tem, da pošlješ kak prispevek za objavo.

Morda se boš vprašal, zakaj ima PD svoje glasilo. Res! V začetku smo objavljali razna obvestila v Glasilu SAP-VIATOR, vendar smo ta način nekako prerasli. Ugotavljamo namreč, da je že precej članov našega društva izven kolektiva, po drugi strani pa glasilo ni moglo objavljati vseh prispevkov, ki smo jih pripravili za objavo.

Zaželimo torej prvemu Gorskemu popotniku srečno pot v svet, kjer šepeta tišina, v svet, kjer si tovarištvo in ljubezen podajata roki, v svet, kjer pogum in volja premagujeta vse ovire.

Drugi Gorski popotnik bo krenil na pot jeseni.

Letos pomladi, natančno aprila, je poteklo 30 let, odkar je izšla prva številka Gorskega popotnika. Takrat smo mu dali to ime, saj se naše društvo v začetku imenovalo Viator, kar pomeni v latinščini Popotnik.

Zametki Gorskega popotnika segajo še malo dlje, saj smo imeli planinci svoj kotic v sindikalnem glasilu podjetja Viator. Pobudo za lastno glasilo so dali člani društva, ki niso bili zaposleni v podjetju Viator. tako bi bili vsi člani društva enakopravno informirani o delu društva, o načrtih in še posebej o izletih.

Prve številke so bile po tehnični strani zelo skromne. Prispevki so bili napisani v bolj ali tudi manj čitljivem rokopisu. Nevenka Pejčič je vse to pretipkala na matrice, nato sva skupaj še enkrat pregledali in popravili kakšno napakico. Nato sem na matrico narisala še naslovnico, ki je bila od številke do številke različna. Vse skupaj je šlo v razmnoževanje. Potem smo razmnožene strani zložili na dolgo mizo in pričeli z zlaganjem. Če nas je bilo »skladatelj« več, je bilo delo opravljeno hitreje, če sta bila dva ali trije, pa počasneje.

Tak način tiskanja našega Gorskega popotnika je bil do leta 1988. V tem letu je prišel v propagandni odsek, ki je ves čas skrbel za izdajanje Gorskega popotnika, nov član. To je bil računalnik. Metod Koželj je nato vnašal rokopisne prispevke, oblikoval in pripravil za razmnoževanje. Zlaganje je ostalo kot prej. Naslovnica je ostala še naprej čisto »ročno« delo. Vsa ta prva leta je bil format v velikosti A4. Prvih 14 let je skrbel za izdajo Gorskega popotnika propagandni odsek, ki mu je načelovala Marinka Koželj Stepic.

Tik pred koncem leta 1994 se je porodila ideja o spremembi formata Gorskega popotnika. Nihče v takratnem vodstvu društva ni hotel prisluhniti želji, da bi format spremenili z novim letom, saj bi tako tisti, ki so dajali posamezne številke v vezavo, imeli zaključeno celoto. Tako je Gorski popotnik dobil velikost formata A5, enobarven ovitek z logotipom oziroma znakom

našega društva na naslovni strani. Takrat so ukinili propagandni odsek in za urednika Gorskega popotnika imenovali Slavka Krušnika s sodelavci. Člani uredniškega odbora so se včasih malo zamenjali, a Slavko Krušnik je urejal Gorskega popotnika do letos. Tudi oblika je ostala enaka do letos, ko je zopet kar sredi leta na pobudo vodstva društva Gorski popotnik spremenil format. Kot smo prebrali v zadnji številki, je sedaj odgovorni urednik, uredniški odbor in še tehnično uredništvo.

(se nadaljuje)

Naslovnica 1. izvida Gorskega popotnika

GOSPODARSKI ODSEK V LETOŠNJEM LETU

● **Rado Balažic**, Načelnik Gospodarskega odseka

Po pripravi koč na obratovanje se je na naši koči na Planini pri Jezeru začela nova sezona.

Kot je že v navadi, so bili prvi gostje otroci iz vrtca Andersen s svojim spremstvom. Na koči jih je dočakal oskrbnik Ivo s svojo ekipo, kuharico Miro in Lojzko. Za otroke in spremstvo so zelo lepo poskrbeli, tudi vreme jim je letos kar služilo, saj ni bilo preveč dežja, kot je bilo lani.

V začetku julija smo ob 110. obletnici obstoja podjetja LPP organizirali 6. tradicionalni pohod na planino. Po prihodu pohodnikov na planino smo jih pogostili z bogračem, ki smo ga skuhalo ob pomoči kuharja Lada, po njihovem odhodu pa vse pospravili in odšli v dolino.

*Kuhan bograč čaka na prazne želodčke
(foto: Modlic Sonja)*

Naslednja akcija je stekla ob zamenjavi štedilnika, po 19 letih nas je žal zapustil - po domače je »crknil«. Novega štedilnika se je najbolj razveselila kuharica Mira, zanimivo pa je to, da je Mira kuhala na planini tudi ob zagonu starega, takrat novega, štedilnika. Slovo je bilo zelo ganljivo.

Montaža novega štedilnika (foto: Modlic Sonja)

Nato je sledil 35. pohod na Triglav, vodniki bodo sami napisali, kako so potekali pohodi in same dogodivščine s pohodov. Na planini smo jih, kot je že v navadi, dočakali s čajem in aperitivom, tudi čez bograč in postrežbo ni bilo nobenih pripomb. Po odhodu udeležencev v dolino smo - tako kot po vsaki akciji - pospravili klop in mize, kotel smo oprali, pomili posodo, pospravili odpadke in se odpravili proti Ljubljani.

V sodelovanju z oskrbniško ekipo (o kateri smo tako na planini kot tudi v dolini slišali veliko pohvalnih besed, tudi od gostov iz tujine) smo opravili kar nekaj vzdrževalnih akcij - zaradi obrabe materiala smo obnovili črpalko za črpanje sanitarne vode, izčrpali smo odplake iz greznice in še marsikaj. Tudi serviserji naprav so opravili svoje delo po pričakovanjih.

Za konec septembra načrtujemo še zadnjo letošnjo akcijo - z visokotlačnim čistilcem bomo oprali rezervoarje za vodo in jih dezinficirali z razkužili, ki ne bodo vplivali na bakterije v čistilni napravi, kočo bomo pospravili, pripravili na zimo in zaprli. O sami sezoni bomo več poročali v naslednji številki.

Ob tej priložnosti se zahvaljujem vsem, ki so prispevali, da je koča to, kar je, zahvala gre tudi tistim, ki so imeli dobronamerno kritiko, kot tudi večnim nergačem.

Do naslednjega branja lep pozdrav!

MORAVSKE TOPLICE- POT VINOTOČEV, REKREATIVNA POT, 15. 10. 2011

HERMAN REDNAK IN FRANC BERGANT - BERGI

Odhod iz Ljubljane ob 6.30 uri – remiza

Dolžina poti: 12 km

Podlaga: asfalt, makadam

Oprema: Pohodne palice, športne copate za nordijsko hojo, kopalke in brisača

Opis poti:

IZHODIŠČE :

Oaza zdravja Tešanovci – Moravske toplice – terme Vivat – Suhi vrh 320 m - vinototoči – Tešanovci.

VREDNO OGLEDA:

Center Oaza zdravja v Tešanovcih, vinotoči, turistične kmetije, kapelica Zg. Moravci, Terme Vivat, TIC Moravske Toplice, Evangeličanska cerkev v Moravskih Toplicah, Terme 3000, ponudniki v Moravskih Toplicah, Čiga pri Tešanovcih. Pot poteka delno po Pomurski planinski poti.

Pohodniki se bomo skupaj s postankom na kmečkem turizmu vrnili ob 15.00 uri ter šli v bazen v Terme 3000 in se kopali predvidoma do 18.00 ure. Ob 18.30 bo odhod proti Ljubljani (za kratek čas se bomo ustavili na Trojanah). Predviden prihod v Ljubljano ob 21.00 uri.

Tisti, ki ne bo šel na pohod, se bo šel lahko takoj kopat. Dobimo se v bazenu ali ob določeni uri odhoda v Ljubljano.

IZLET V NEZNANO, 5. 11. 2011

JANEZ LENARŠIČ IN SAŠO MARINČIČ

Odhod avtobusa z udeleženci in že obvezno muziko bo ob 8. uri izpred LPP.

Z avtobusom se bomo odpeljali do izhodiščne točke, potem pa imamo približno uro in pol do dve uri zložne hoje. Premagali bomo približno 230 metrov nadmorske višine. Na koncu ture se bomo okrepčali in poseleli v vaški gostilni, znani po dobri hrani.

Potrebna oprema za turo so pohodni čevlji, ki vas ne žulijo, in morda še nekaj za popit.

Prispevek na udeleženca znaša 22 €.

Vabljeni!

KAMNIŠKI DEDEC (1583M), 19. 11 2011

Rašo Adrović

Zbrali se bomo 7.00 uri na Celovški cesti 160 in se s kombijem odpeljali proti Kamniški Bistrici, kjer bomo parkirali kombi in se peš odpravili proti Kamniškemu sedlu. V klinu se bomo odcepili desno po lovski ne-markirani stezi mimo lovske kočice do vrha Kamniškega dedca. Nazaj se bomo spustili po isti poti do lovskega doma, nato se bomo odcepili desno in si ogledali tolmane in se vklopili nazaj na pot, ki pride iz Repovega kota, proti klinu in Kamniški Bistrici. Tura traja ca. 5 - 6 ur in je nezahtevna.

Kamniški dedec

LUBNIK (1025 M), 3. 12. 2011

ANDREJ POČERVINA

Izhodišče: Škofja Loka (348 m)

Ime poti: mimo Starega gradu

Čas hoje: 2 h 15 min

Zahtevnost: lahka označena pot

Višinska razlika: 677 m

Priporočena oprema (zima): dereze

Dostop: Iz Ljubljane, Kranja ali Gorenje vasi se zape-ljemo v Škofjo Loko ter parkiramo na enem od parki-rišč v bližini Loškega gradu.

Opis poti: Z izhodišča se najprej sprehodimo do Loškega gradu, nato pa vzpon nadaljujemo po markirani in sprva še asfaltirani cesti. Cesta kmalu izgubi asfaltno prevleko in nas pripelje na razgledna travnata pobočja. Ob vse lepših pogledih na Lubnik, Škofjo Loko in Kamniško Savinjske Alpe pa se v nekaj minutah nadaljnje hoje sprehodimo do razgledne plošče na Kranclju.

Od razgledne plošče se cesta spusti do domačije Grebenar, od koder vzpon nadaljujemo po makadamski cesti v smeri Lubnika. Po krajšem vzponu stopimo v gozd, kjer se cesta spremeni v kolovoz. Sledi nekaj minut hoje skozi gozd, nato pa se pot spusti do bližnje ceste, ki vodi od Škofje Loke proti Gabrovem in Breznici.

Cesto dosežemo ravno na serpentinah, kjer je nekaj parkirišč, mi pa pot nadaljujemo desno v smeri Starega gradu (naravnost po cesti Lubnik čez Gabrovo, naravnost po pešpoti Lubnik čez Lužo). Pot nadaljujemo po kolovozu, ki preči pobočja proti desni, nato pa zavije v levo in nas pripelje do razgledišča na Kamniško Savinjske Alpe. Sledi kratek spust, nato pa pot zavije desno preko grape, od katere se hitro povzpne do označenega razpotja. Tu nadaljujemo desno v smeri Starega gradu, do katerega nas loči le še nekaj minut hoje.

Od gradu se vrnemo na razpotje, nato pa nadaljujemo v smeri Lubnika. Pot naprej preči poseko, nato pa preide v gozd, kjer zavije desno ter se prične strmeje vzpenjati. Po nekaj minutah strmina popusti in priključimo se poti čez Lužo.

Nadaljujemo desno, pot pa nas iz gozda pripelje na travnato pobočje, s katerega se nam odpre lep razgled. Pot naprej preči kratek pas gozda ter nas za tem pripelje na širok kolovoz, po katerem se sprehodimo do vasi Gabrovo. Skozi vas sledimo markacijam, nas pa pot sprva vodi po asfaltu, nato pa še po makadamski cesti. Nad vasjo pot zapusti cesto in zavije rahlo desno v gozd, skozi katerega se prične strmo vzpenjati. Višje

se pot postopoma položi ter se čez čas priključi širokemu kolovozu, katerega pa markirana pot nekajkrat preči. Sledi še nekaj minut hoje in pot, ki se zmerno do strmo vzpenja, nas hitro pripelje na vrh Lubnika.

Vračali se bomo po isti poti.

vir: www.hribi.net

PREDNOVOLETNO SREČANJE ČLANOV PD INTEGRAL PR 'MEHAČK, 17. 12. 2011

TOMAŽ RUSIMOVIC IN HERMAN REDNAK

Pred kakim desetletjem smo v PD Integral organizirali kar nekaj novoletnih srečanj za aktivne člane društva (za vse, ki so med letom aktivno sodelovali v organih društva ali v odsekih). Kasneje so ta srečanja zamrla in jih ni bilo več. S Hermanom sva obujala spomine na ta srečanja in se odločila, da poskušamo idejo o novoletnih srečanjih obuditi v spremenjeni obliki – v obliki izleta za vse člane PD Integral, ki bi se v prednovoletnem obdobju radi videli, pokramljali o planinskih podvigih in o načrtih za naslednje leto.

Izlet sva si zamislila v obliki pohoda in družabnega srečanja na kmetiji Pr 'Mehačk. Pohod se bo začel na parkirišču na začetku Mačkovega grabna nad Polhovim Gradcem (498 m). Ura odhoda bo javljena, ko bo izlet razpisan. Pot se rahlo dviguje in poteka ob potoku, ki teče preko številnih manjših jezov. Kmalu bomo prispeli do domačije, kjer se je rodil naš pomemben alpinist Pavle Kozjek, ki je svojo zelo uspešno kariero končal v Himalaji. Njegov brat Rok je ob svoji hiši postavil kolibo, ki se imenuje Virček pod Grmado, in že dolga leta popotnikom nudi samopostrežno okrepčilo v obliki raznih pijač in lastnih izdelkov. Tu se bomo za hip ustavili in mogoče kakšno rekli z gospodarjem.

Nato se bo pot razcepila, levo gre pot po cesti mimo kmetije Jelovčnik (686 m), desno pa senčna pot ob potoku. Kje bomo šli, je odvisno od okoliščin in trenutne presoje. Pot se nato dvigne skozi gozd do kmetije odprtih vrat na Gontah (805 m). Tu bo krajši postanek, da

si pred vzponom na Grmado oddahnemo in popijemo čaj. Če ne bo preveč snega in ledu, nam vzpon na Grmado (899 m) ne bo delal težav.

Upam, da nam bo vrh Grmade ponudil razglede na vrhove, ki jih bomo lahko s pomočjo smerne rozete, ki kaže vrhove v bližnji in daljni okolici, tudi poimenovali.

Razgled z Grmade lahko razdelimo na štirinajst odsekov. Na jugovzhod je videti Ljubljansko kotlino, predvsem Barje, ki ga zastavlja mračni Krim. Za njim v modrikasti dalji stoji Snežnik. Če se obračamo na desno, vidimo globoko na Notranjsko, na Nanos, dalje na Loško pogorje z Blegošem in Ratitovcem. Bliže, skoraj »da bi jo prijel«, je sestrška gora, znana po rastiščih blagajevca volčina in prav tako priljubljena pri izletnikih, slavna Gora, imenovana tudi Polhograjska gora ali Sv. Lovrenc. In še bliže je zavistni brat Tošč, zavisten zaradi poraščenosti svojega vrha, zaradi česar pač nima takšnega razgleda in tolikšne čaščenosti kot Grmada. Za Toščem se vidi visoka alpska pregrada z nazobčanimi snežniki od Triglava in Stola prek Storžiča do Kočne in Ojstrice, nad njimi pa čisto modro nebo.

Po krajšem postanku se bomo spustili proti Mali Grmadi (853 m) in se kmalu odcepili od markirane poti proti cerkvi svete Uršule (702 m). Cerkev je prvič omenjena leta 1526 in je bila zgrajena v gotsko romanskem slogu, krasi jo lep pozlačen oltar Svete Uršule in lesen kor iz leta 1800.

Od cerkve svete Uršule do kmetije Pr´Mehačk (650 m) pa je le še 15 minut, in tu smo predvideli družabni del našega druženja. Imeli bomo skupno kosilo: krvavice z zeljem ali telečjo obaro, zraven pa se bo prilegel odlični teran, ki ga nekateri ne morejo prehvaliti, oziroma kar si bo kdo izbral. Glede na prednovoletni čas je zaželeno, da vsi udeleženci prednovoletnega srečanja prinesejo s seboj simbolično darilo (v vrednosti 5 – 10 €), da se bomo lahko medsebojno obdarovali - oziroma, da bo imel Dedek Mraz kaj v košu!

Proti večeru pa se bomo spustili po asfaltni cesti do parkirišča in se vrnili v Ljubljano polni vtisov in načrtov za novo leto!

NOČNI POHOD NA POLHOGRAJSKO GRMADO (898M), 6. 1. 2012

JANEZ LENARŠIČ IN SAŠO MARINČIČ

Tudi tokrat smo se odločili za organiziran nočni pohod na Grmado.

Zbrali se bomo ob 18.00 uri pred LPP ter se s kombijem odpeljali na izhodišče, ki bo verjetno v Mačkovem grabnu ali od doma PD Blagajana.

Hodili bomo v soju lune ali z naglavnimi lučkami.

Med opremo naj bodo tudi dereze, saj pot na Grmado v snegu ni tako nedolžna.

Vabljeni!

KRIM - ČEZ STRMEC (1107 M), 14. 1. 2012

ANTON TROPE

Dostop do izhodišča

Z južne ljubljanske obvoznice se usmerimo na izvoz Rudnik in cesti naprej sledimo v smeri Iga. V križišču na Igu nadaljujemo desno v smeri Iške vasi, nato pa v vasi Staje nadaljujemo desno proti vasi Vrbljene. V Vrbljenah nadaljujemo levo proti vasi Strahomer, tam pa na urejenem asfaltiranem parkirišču ob reki Iški tudi parkiramo.

Opis poti

S parkirišča se usmerimo na asfaltirano cesto, ki preko mostu preči reko Iško. Cesta se naprej prične rahlo vzpenjati in nas mimo cerkve pripelje do označenega razpotja, kjer nadaljujemo desno v smeri Krima čez Strmec (naravnost Krim čez Kramarco).

Vzpon nadaljujemo po kolovozu, ki gre ob gospodar-

skem poslopju v gozd. Sprva zložen kolovoz se hitro strmo vzpne, nato pa se obrača vse bolj proti desni. Višje strmina popusti in kolovoz, ki preči cesto, nas pripelje do mesta, kjer se nam z desne priključi precej zaraščena pot iz Vrbljen.

Nadaljujemo v smeri Krima po zložni poti, ki nas le nekoliko naprej pripelje na naslednje razpotje, kjer se priključimo širokemu kolovozu. Po nekoliko bolj strmem kolovozu nadaljujemo rahlo levo v smeri Krima (desno navzdol Tomišelj), ki višje preči gozdno cesto.

Kolovoz, ki ves čas poteka skozi gozd, se ponovno položi in nas nekoliko naprej pripelje na naslednje razpotje, kjer se nam z desne priključi pot iz Podpeči in Preserij. Nadaljujemo po širokem, zmerno strmem kolovozu, ki nas višje pripelje do makadamske ceste, ki vodi na Krim. Omenjeni cesti sledimo v levo, le-ta pa nas hitro pripelje do večjega parkirišča, oz. obračališča, kjer se nam z leve priključi pot iz Iškega Vintgarja (tudi pot iz Iške vasi in pot čez Kramarco, po slednji bomo tudi sestopili). Tu nadaljujemo desno čez travnik, po poti, ki nas mimo križa v nekaj nadaljnjih minutah hoje pripelje na vrh Krima.

SV. ANA NAD RIBNICO (920M), 21. 1. 2012

MARINKA KOŽELJ STEPIC

V soboto, 21. 1. 2011, se bomo zbrali ob 7.00 uri pri PD Integral na Celovski cesti 160 in se odpeljali bodisi s kombijem ali osebnimi avtomobili v Ribnico (480 m).

Blizu firme RIKO bomo pričeli s hojo. Vzpon do cerkvice Sv. Ane (920 m) bo trajal uro in pol, morda več, odvisno od snežnih razmer. Hodili bomo po Ribniški naravoslovni poti. Prva tretjina poti je bolj položna, druga tretjina se

blago vzpenja, zadnja tretjina pa je prav po planinsko strma. Sv. Ana je imenitno razgledišče na celo Ribniško dolino in okoliške hribe. Njena zgodovina je bogata in sega najmanj do turških časov. Ogledali si bomo cerkev, se razgledali po bližnji in daljni okolici ter v koči na toplem popili skodelico čaja ali kave. Kuhane hrane običajno ne pripravljajo. Spust bo po isti poti in bo trajal dobro uro. Pot k Sv. Ani je tudi v primeru snežne odeje dobro shojena, včasih tudi poledenela.

Ob povratku s Sv. Ane bomo zavili v center Ribnice, si ogledali zanimive zvonike - delo arhitekta Jožeta Plačnika - ter se sprehodili po Grajskem vrtu, kjer je urejen spominski park. Prav zanimivo je, ko pri ogledu napisov ugotavljamo, kateri znani Slovenci so izšli iz Ribniške doline.

Če bo še volja, si bomo ob povratku ogledali še Trubarjevo domačijo in na koncu šli pogledat dvor, »kjer Turjačan spet gostuje Rozamundine snubače«.

Povratek v Ljubljano bo v poznih popoldanskih urah.

Potrebna oprema: dobri planinski čevlji, pohodniške palice, topla športna oblačila, v primeru novega snega priporočam gamaše, v primeru poledenele poti pa »verigice«. S seboj imejmo tudi nekaj hrane in topel brezalkoholni napitek.

RATITOVEC (1678 M), 11. 2. 2012

ANDREJ POČERVINA

Izhodišče: Prtovč (1011 m)

Ime poti: čez Po(v)den

Čas hoje: 1 h 50 min

Zahtevnost: lahka označena pot

Višinska razlika: 667 m

Priporočena oprema (zima): cepin, dereze

Dostop do izhodišča:

Najprej se zapeljemo v Škofjo Loko, nato pa z vožnjo nadaljujemo proti Železnikom. V Železnikih pridemo do križišča, kjer se v desno odcepi cesta proti Kropi. Mi tu nadaljujemo naravnost in glavni cesti sledimo le še kakih 100 m, nato pa nas oznake za Prtovč usmerijo desno na vzpenjajočo cesto, kateri sledimo do velikega parkirišča v bližini cerkve v omenjeni vasi.

Opis poti:

S parkirišča se mimo cerkve in spomenika NOB sprehodimo do začetka vasi, kjer pridemo na dobro označeno križišče. Nadaljujemo levo v smeri Ratitovca čez Po(v)den (rahlo desno Ratitovec čez Razor) po cesti, ki se najprej vzpne mimo hiš, nato pa zavije v levo in se rahlo spusti. Cesta se nato spremeni v širok kolovoz,

ki se začne zmerno vzpenjati skozi gozd.

Po približno pol ure hoje stopimo na sedlo Po(v)den, kjer je tudi dobro označeno razpotje. Na sedlu nadaljujemo desno v smeri Ratitovca, po sprva zložni poti, ki se vzpne čez pas malinovja, nato pa preide v gozd, kjer se začne strmeje vzpenjati. Pot se višje položi in nas pripelje do slabše gozdne ceste, kateri sledimo le nekaj 10 m, nato pa nas markacije usmerijo desno na vse bolj strmo peš pot. Pot kmalu preide iz gozda in nas pripelje na strma travnata pobočja (v snegu velika nevarnost zdrsa in snežnega plazul), po katerih se vzpenjamo proti desni. Višje nas pot mimo skalnih stolpičev pripelje na glavni greben, kjer le ta zavije ostro v levo in se povsem položi. Sledi lahkotna in prijetna pot, po kateri se v 10 minutah nadaljnje hoje, ki poteka po vse bolj razglednem pobočju, povzpne do Krekove kočice na Ratitovcu.

Od kočice nadaljujemo po markirani poti v smeri Soriške planine. Pot se najprej rahlo spusti do zimskega bivaka, kjer se nam z desne strani priključi pot s planine Pečana, mi pa nadaljujemo naravnost do napajališča za živali, kjer se pot preneha spuščati. Pot naprej se začne strmeje vzpenjati ob pašni ograji in nas po nekaj minutah vzpona pripelje na vzhodni predvrh Altemaverja. Sledi kratek spust, nato pa markirana pot zavije nekoliko proti desni. Ravno na mestu, kjer markirana pot, ki vodi proti Soriški planini zavije nekoliko proti desni, le to zapustimo in vzpon nadaljujemo po lepo vidni poti v smeri vrha Altemaver, ki se nadaljuje po grebenu Ratitovca. Tej razgledni poti nato sledimo do najvišjega vrha Ratitovca, katerega dosežemo po nekaj 10 korakih nadaljnje hoje.

Vračali se bomo po isti poti.

Vir: www.hribi.net

Izhodišče za vzpon na Ratitovec – Prtovč

(Foto: Enes Halilović)

PLANINSKI TABOR OTROK IZ LASTOVICE NA PLANINI PRI JEZERU (1453 M)

SONJA MODLIC IN ANUŠKA BRAZDA

Tako kot vsako leto smo tudi letos 20. junija 2011 odšli na petdnevno planinarjenje na Planino pri Jezeru, v našo kočo. Za varen korak na naših poteh sta skrbela Mitja in Bergi, planinska vodnika planinskega društva Integral, ter medicinska sestra Milenka. Za dobro počutje in hrano sta skrbeli Mira in Lojzka, za ples pa Anuška in Ivo (oskrbnik v koči).

Otroke smo seznanili s planinsko opremo in varno hojo po planinskih poteh. Naučili smo se hoditi in slediti markacijam, podrobno smo si ogledali zemljevide. Spoznavali smo naravo -živali, rastline ter izdelali vremenski koledar. Mitja je otrokom povedal (tako kot on najbolje zna), kako je nastalo jezero ob koči, ki je ledeniškega izvora in v njem živi povodni mož z družino.

Otroci so si ogledali in preizkusili komplet opreme za plezanje in veselo, sproščeno bingljali s strehe naše kočice. Pri planinskem krstu so otroci prejeli priznanje za opravljeno malo planinsko šolo in dobili novo planinsko ime, kot so: Pogačica, Alpski zvonček, Gams, Planinski orel, Encijan, Kozorog, Alpska mastnica, Zlatorog, Svizec, Planika...

„Bingljanje“ s strehe

Imeli smo lepe sončne dneve. Obiskali smo: Planino v Lazu, Viševnik, Pršivec (1761 m), Dedno polje, se sprehodili do lovske kočice in okrog jezera, zadnji dan pa smo se spustili do planine Blato in za las ušli dežju. Ena skupina je šla čez Hudičev most, kjer jim je Milenka povedala zgodbo o nastanku tega mostu. Veseli, razigrani in polni vtisov smo se

vrnili v Ljubljano k staršem. Otroci jih bodo lahko popeljali na našo planino, saj so sedaj že pravi hribolazci.

Planina pri Jezeru

Pršivec

Planina v Lazu

dan	dopoldan	popoldan	zvečer
20.6.	Lj.- Bohinj- Stara fužina z avtobusom Pl. Blato s kombijem Pl. Pri Jezeru - peš -prijod na planino in nastanitev po sobah	pozdrav, sprehod okrog jezera in do lovske koč pravila in red v koči	priprava nahrbtnikov za drugi dan - pohod pravljica
21.6.	 Planina v Lazu risanje kartic staršem	praznovanje rojstnega dne: Aleksander in Grega risanje v Ringa raja predstavitev planinske opreme plezalna oprema	pripove- dovanje planinskih doživetij, pravljica pravljica
22.6.	Viševnik in Pršivec (n.v.1761m)	pesmi ob jezeru (blok flavta)	planinskem orlu, igra s svetilkami
23.6.	Dedno polje	planinski krst in planinsko ime, priznanje	ureditev garderobe, igra s sve- tilkami
24.6	Odhod s planine do planine Blato	vožnja z avtobusom v Ljubljano	pripovedo- vanje vtisov s planine kopanje v domači kopalnici

PLANINSKI IZLET NA KRNSKA JEZERA, 24. 9. 2011

IVICA PIRC

Odločili smo se, da obiščemo del Slovenije, ki je malce oddaljen od Ljubljane. Z avtobusom smo se peljali mimo Rablja, čez prelaz Predel, ob vznožju širokega Mangarta in Jalovca do Lepene. Pri koči Klementa Juga smo se začeli vzpenjati po ovinkasti mulatjeri, ki so jo pred sto leti zgradili Avstro-ogrski vojaki. Med prvo svetovno vojno so na planoti zgradili celo leseno vas s veliko kinodvorano za potrebe vojakov s Soške fronte. Ohranjeni so ostali samo skrbno zloženi kamniti zidovi temeljev.

Po dve urni hoji smo se okrepčali v koči ob Krnskem jezeru. Pot smo nadaljevali do velikega jezera, kjer smo si ohladili noge do kolen. Nekaj časa smo še zabavali velike jate majhnih ribic, ki so se nam motovile okrog bosih nog. Okoli jezera smo opazovali mogočne Krn, Šmohor in Veliki Lemež, vsi višji od 2000 metrov. Tod okrog so se celi dve leti podili vojaki različnih narodov, kopali strelske jarke, vrtali kaverne in v globokem snegu umirali v prvi svetovni vojni.

Zle spomine smo odgnali s spokojnim » martinčkanjem« na jezerski plaži. Vračali smo se po isti poti nazaj domov. Vožnja je bila res dolga, vendar se je zaradi naravnih in kulturnih spomenikov ob poti vseeno izplačala.

ČLANI PD INTEGRAL NA GRAN PARADISO, ITALIJA – 4061 M IN MONT BLANC, FRANCIJA – 4807 M, OD 10. DO 17. 8. 2011

RAŠO ADROVIĆ

Povod za odločitev, da osvojimo Mont Blanc in Gran Paradiso, je nastal v Makedoniji. Lokalni vodnik Ljubomir Kotevski nam je predstavil program izleta na oba vrhova za PD Korab iz Skopja. Na podlagi programa se je pet članov PD Integral odločilo, da se pridruži tej odpravi v mesecu avgustu in se tudi prijavilo.

10. avgusta ob 24.00 uri smo se odpravili s končne postaje mestnega avtobusa v Vižmarjah proti Italiji z mini avtobusom in osebnim avtomobilom, ki ga je vozil Košak Alojzije.

Ob 10.00 uri zjutraj smo prispeli v čudovito Dolino Aoste do campa Ponto – 1950 m. Danes je dolina ena najbogatejših med italijanskimi deželami. Ponaša se z visoko razvitim turizmom, industrijo, izkoriščanjem vodne energije in izredno razvitim kmetijstvom. Glavne kulture so krompir, vinska trta in sadno drevje, na visokih planotah pa se pasejo krave mlekarice, ki omogočajo proizvodnjo sirov.

Po končanem zajtrku smo si pripravili potrebno hrano, pijačo in opremo za dva dni in se tokrat peš odpravili do doma Rifugio Vittorio Emanuele – 2735 m, kjer smo prvič prespali. Naslednji dan ob 5.00 zjutraj smo se odpravili proti vrhu Gran Paradiso, ki sodi v Grajske Alpe.

Vzpon je bil zahteven. Eno uro smo hodili po kopnem, preostale štiri ure pa do vrha po ledeniku. V lepem, sončnem, vendar zelo hladnem vremenu, ob stalni spremljavi vetra smo prispeli na Gran Paradiso, edini italijanski štiritisočak.

Začeli smo se spuščati. Na višini 2735 m smo se ustavili v domu in si privoščili topli obrok, nato pa se spuščili do campa Ponto.

Še isti dan smo se z avtomobili odpravili v Chamonix, Francija, poiskali camp in prenočili.

Naslednji dan smo si mesto tudi ogledali ter opravili nakup potrebnega za odhod na Mont Blanc. Naj omenim, da v mestu lahko po bistveno nižjih cenah kot pri nas kupite kvalitetno planinsko opremo.

14. avgusta smo se z minibusom odpeljali do mesta La Faet, od tu pa z zobato železnico do Orlovega gnezda. Do doma »Teta Rozi« – 3167 m nas je pral dež. Tu smo prenočili.

Tudi 15. avgusta zjutraj nas je pričakalo slabo vreme. Čakali smo na odhod proti domu »Refuge de Gouter« – 3800 m, kjer smo imeli rezervirano za 16 oseb. Popoldne se je vreme umirilo in odpravili smo se proti domu. Po uri hoje je začelo snežiti. Ob prihodu v bajto, ki stoji na robu ledenika, nas je čakalo »prijetno« presenečenje. Obvestili so nas, da je rezervacij samo za šest oseb. Zato se nas je preostalih deset odpravilo do bivaka Vallot – 4362 m. Tu smo prespali, če lahko temu rečemo tako. Bivak je bil blaten, prostora pa tako malo, da so nekateri prespali v sedečem položaju.

16. avgusta zjutraj smo s svetilkami na glavi začeli z vzponom proti vrhu. Hoja je bila težka, počasna, s pogostimi postanki na vsake toliko korakov. Porajal se čudovito lep, sončen dan. Vse naokoli sama snežna belina. Greben se je počasi položil in postajal vedno širši. Ob 7.30 uri zjutraj smo osvojili sam vrh – Mont Blanc ali slovensko Bela gora.

Na vrhu je trajna plast snega in ledu visoka najmanj 14 m. Razpnemo slovensko zastavo z napisom PD Integral in se slikamo. Slikamo na najvišjem vrhu Evrope, če izvzamemo gore Kavkaza, kjer je tudi gora Elbrus s 5642 m. Občutki? Nepozabni!

Foto: Enes Halilović

Odpravimo se nazaj navzdol in precej hitreje gre. Spustili smo se do Orlovega gnezda in z vlakom do mesta La Faet. Nato pa z busom do campa Schamonix.

Na poti proti bivaku Vallot - Foto: Enes Halilović

Srečni in zadovoljni smo bili, da smo osvojili vrh. Vseh 16 udeležencev. Od tega štirje člani PD Integral, in sicer: Adrovič Rašo, Košak Alojzij, Halilović Enes in Ičanovič Ibrahim in Janežič Ivan iz P.D. Grosuplje.

Velika posebnost na poti proti vrhu, ki smo jo doživeli, je tako imenovana »Ruska ruleta«. Tako imenujejo kuloar, kjer se nekontrolirano sproža kamenje na pot, ki jo prečkaš.

Torej, na poti proti vrhu in nazaj ne zadostuje samo dobra oprema, telesna pripravljenost, znanje, ampak tudi velika mera sreče. In zavedali smo se vsi, da nam je bila tudi ta naklonjena.

Na sami poti na Mont Blanc, smo nekje med domom Tete Rozi in kuloarjem »Ruska ruleta« srečali tudi slepega udeleženca, ki sta ga vodila dva vodnika. Srčno upam, da jim je uspelo osvojiti vrh.

PO BOLGARIJI IN GRČIJI, 14.-25.7.2011

SLAVKO KRUŠNIK

Letošnji najdaljši izlet našega planinskega društva (3.800 km) je bil obisk nekaterih planinskih delov Bolgarije in Grčije. Pripravila in vodila sta ga Rašo Adrovič in Tone Trope, udeležilo pa se ga je skoraj 50 planincev in planink. Trajal je kar 11 dni, od 14. – 25. julija 2011.

Za nekaj vtisov s te dokaj dolge poti sva se z Enesom Haličevcem obrnila na dva udeleženca iz Kamnika: na Ceneta Griljca in njegovo ženo Marijano. Za izlet sta se odločila naključno, po srečanju z našimi planinci na Kamniškem Dedcu; ko so obujali spomine na izlet v Pirenejih, so naši omenili načrt za Balkan in dogovor je bil kmalu sklenjen.

Ceneta Grilj je poleg vsega drugega tudi imeniten slikar, ki je že večkrat razstavljal – eno njegovo sliko tudi objavljamo

Poglavitni vtis, ki je Cenetu in Marijani ostal po tem izletu, je spomin na lepoto tamkajšnjih gozdov, pašnikov, borovcev, starih dreves, jezer, granitnega gorstva, urejenih planinskih poti in čistoče, kot je tudi pri nas. Življenje v teh gorah je trdo, čuti pa se skrb za ohranjanje prvobitne narave, črnih gradenj tam ni, ljudje pa so prijazni, nevsiljivi.

Naša skupina je bivala v hotelih, kjer so se nanjo posebej pripravili, saj množičnega turizma tam še ni. Cene v kočah so bile nizke, ponudba pa dovolj raznovrstna. Več obiska pričakujejo pozimi, ko bodo prišli smučarji. Na tem območju je trenirala tudi naša Tina Maze. Računajo na Angleže, Ruse, Nizozemce. Malo nenavaden podatek: v Banskem so zgradili – morda v prevelikem pričakovanju – kar 262 hotelov; menda so bili pogoji za gradnjo dokaj ugodni, zato so pobudniki naleteli na tako širok odziv.

Tempo, ki ga je naša skupina držala na tem izletu, je bil ustrezen, dovolj hiter, a tudi ne preveč, tako da ni bilo nikogar, ki bi zadrževal kolono na njeni poti skozi gorstvo Rila in nacionalni park Vitoša. Veselje na osvojenih vrhovih je bilo veliko. Skoraj vsi so osvojili tri vrhove nad 2000 m, med njimi tudi vrh Musala, 2926 m, najvišji vrh Balkana.

Z Banskega jih je avtobus odpeljal v Grčijo. Tu je bila enako kot v Bolgariji žetev na višku. Medtem ko so v Bolgariji naši izletniki skoraj samevali, je bila tu kar gneča, zlasti v Parelji, mestu ob Egejskem morju (tudi cene so bile tu znatno višje). Čutiti je bilo, da je tu turizem bolj agresiven in izkoriščevalski. Oviral sta jih tudi grški jezik in pisava: s cirilico (v Bolgariji) so si še znali pomagati, z grško pisavo pa so bile težave večje.

V Grčiji skupina ni obiskovala večjih mest, zadrževala se je v bližini Olimpa in ga tudi osvojila (2.918 m). No, do višine 1.300 m je asfalt, za vzpon je bilo potrebnih 6 ur in nato seveda še spust.

Spust z višin Olimpa – 2918 m

Spust je bil zahteven, pot strma, drsljiva, vendar se je izšlo brez nezgode. Grki, ki so jih srečevali, so ugotavljali, da tolikšno število planincev in planink še ni hkrati osvojilo Olimpa.

Na poti domov so si udeleženci v severni Grčiji ogledali še Meteore, nato pa se – polni lepih vtisov – vrnili v domače, znano okolje, hvaležni organizatorjem in trdno odločeni, da bodo še iskali možnosti novih doživetij.

IZLET NA BABJI ZOB (1128M), 27.8.2011

RUŽICA BIHELOVIĆ

Dolgo sem razmišljala, da bi se vpisala v kako planinsko društvo ter tako v prijetni družbi obiskala kak hrib ali goro. Pritiski v službi so bili prehudi, za mano je bil naporen vroč teden, tako sem malo prebrskala po internetu ter se odločila za lažji izlet na Babji zob.

V soboto, 27. 8. 2011, smo se ob 7. uri zjutraj zbrali na parkirnem prostoru pred LPP ter se z dvema avtoma odpeljali v prekrasne kraje. Najprej smo krenili po avtocesti do Bleda ter zavili desno do vasice Kupljenik. Parkirali smo avta ter nadaljevali peš. Vreme je bilo prijetno in vzdušje je bilo živahno. Hitro sem navezala stike z Mili, Jasno, Mihaelo, Katjo in Mitjem. Prijetno smo klepetali celo pot. Ves čas nas je spremljala prijazna psička zlata prinašalka, ki je pa hitro dobila družbo.

Urezali smo jo v hrib in kmalu se je odprl čudovit pogled na Blejsko jezero in Bohinjsko Belo. Nadaljevali smo po grebenu skozi gozd ter prispeli do vrha. Tu se je odpiral še razgled na ostalo gorovje in na Triglav. Ženske smo žigosale knjižice, pomalicali smo ter se počasi spustili v dolino. Lepo počasi smo se vrnili na Bled. Že pogled na jezero nas je osvežil. Usedli smo se na teraso, naročili kavice in kremne rezine ter sproščeno kramljali.

Tako smo zaključili prijeten planinski dan. Bil je čudovit sobotni oddih. Mitja in Katja Premerl sta lepo organizirala izlet, upoštevala sta naše želje in mislim, da smo bili vsi zadovoljni. Upam, da se bom kmalu udeležila novih podvigov.

Razgled na Blejsko jezero

Na vrhu Babjega zoba

Pogled na dolino Save Bohinjke

Ob Blejskem jezeru

GORI, DOLI, NAKOLI... 31.6.-3.7.2011

ENES HALILOVIĆ

... je tudi letos potekal od 31. 6. 2011 do 3. 7. 2011 že **8. tradicionalni pohod iz Ljubljane na Planino pri Jezeru** v organizaciji PD Integral.

Pisana družina, od poskočnih mladeničev do manj poskočnih "oldtajmerjev", katerim se je števec zavrtel že krepko čez šestdeset let, smo se v jutranjih urah zbrali na Dolgem mostu, pri končni postaji ljubljanskega mestnega avtobusa št. 6.

Dvajset razpoloženih in pogumnih, na čelu z vodnikom Janezom Lenaršičem in njegovim zvestim pomagачem Sašom Marinčičem, se z medmestnim avtobusom odpeljemo do izhodišča na Črnem vrhu nad Polhovim Gradcem.

Spočiti in polni lepih pričakovanj smo kar energično ugriznili v prvo brežino in po nekaj prehojenih kilometrih, ko stopim iz gozda, mi dih zastane ob pogledu na okolje, skoraj enako toskanskemu, le da so tu valovanja naše preproge daleč na horizontu krasili še blago štrleči griči.

Pot je zelo pisana in na kratkih razdaljah se izmenjujejo zdaj gozd zdaj jasa, pa urejene vasice, in tudi prestižni, očem skriti vikendi, opuščene samotne kmetije ter v senožeti globoko zarezano dovozno poti. Češnje ob cesti (NA NIKOGARŠNJI ZEMLJI – PA VENDAR???) so prava poslastica in smo jih zobali v izobilju, kot da bi bile naše, saj nam prijazni lastniki tega nikoli niso prepovedovali, ali dali vedeti, da to ni prav... Še so normalni ljudje! Rdeče, bele, črne, drobne, debele... le kdo bi se jim lahko uprl? Pa tudi s posledicami prenažiranja se nismo bremenili, saj smo v naravi in morebitno „pokanje trebušnih plinov“ ne bo tako moteče – smo si enotni.

Po nekajurni hoji po mehkih stezicah začnemo kolena utrujati z asfaltno podlago, vendar nam je na tem delu poti v tolažbo prišla gostilna z debelo kostanjevo senco. Prijazna natakara prepozna žeje popotnike in karseda hitro postreže z odrešilno tekočino. V vasici Poljane nad Škofjo Loko dokupimo nujne stvari – hm, nujne? Jure in njegov (zaščitni znak) sladoled!

Smo vsi? Smooooo! Gremo naprej!

Sklepe utrujamo še nekaj kilometrov po asfaltni cesti, nato nas v idilični dolini makadamska cesta pripelje do počitniške hiške ob šumečem potočku (in spet: NA NIKOGARŠNJI ZEMLJI – PA VENDAR????). In kaj? Saj tu smo že domači in kot vsa leta, se tudi letos posedemo na klopi pred hišico, kot da bi bila last nekoga od nas ali vsaj nekega našega daljnega sorodnika ali znanca.

Svežina sence ob potoku in dobrote iz nahrbtnika nam dajo nove moči za nadaljevanje poti proti Gorenji Žetini. Hodimo skozi odročne vasi, „bogu za hrbtom“ bi ponižujoče rekli vzvišeni meščani, ki ne znajo globoko v sebi občutiti utrip domačnosti in nadvse spoštovanja vredne prijaznosti teh privilegiranih ljudi, obdanih z lepoto idile, ki me dobesedno vrže v neko drugo mentalno stanje.

V Gornji Žetini, Pr' Andrijon, nas, kot vsa leta, toplo sprejmejo in kar hitro se podamo v lov za čim bolj udoben kotichek za spanje. Ponudba je široka: senik z vonjem bližnje silaže, traktorska prikolica in še kaj. Z malo domišljije si iz desk improviziram ležišče z udobno podlago sena, pa vendar me mraz nočnega vetra prisili, da se premaknem v bližnjo garažo brez oken in vrat, kjer si v kotu naredim nov brlog. Glede na neugodne nočne vremenske razmere nam zgodnje vstajanje ni predstavljalo večjih težav.

Kot da bi včerajšnje razvajanje s kulinaricnimi dobrotami bilo premalo, nadaljujemo z obilnim zajtrkom, okrepljenim z gobami - DA, Z GOBAMI! - ki smo jih nabrali včeraj. In potem ob poti, kaj drugega kot juriš na češnje, ki so se kar same ponujale. Ubogi moj želodček, saj ga je čakala dolga pot čez Črni Kal v Zali Log, naprej do Podrošta ter strmo na Soriško planino in naprej preko Bohinjskega sedla v Nemški rovt.

Letos nismo spali na kmečkem turizmu pri Kramarju v Nemškem Rovtu, ampak smo se samo sprehodili skozi vas in pot nadaljevali do nekaj kilometrov oddaljene brunarice („hotel preprih“), v lasti gospoda Kramarja, kjer nas je na jasi sredi gozda dočakala uigrana tričlanska ekipa in nam v desetih minutah postregla dobrote z žara in tudi raznovrstno pijačo.

SREČNO!
VIDIMO SE NA POHODU
LETA 2012

Janez, vsaka čast za organizacijo in velika zahvala Andreju Kramarju in njegovi ekipi.

Udobno spanje na seniku je čez noč pomagalo našim utrujenim udom, da smo lahko v hitrem spustu v jutranjih urah prišli v prebujajočo se Bohinjsko Bistrico, kjer smo dokupili izčrpane zaloge iz nahrbtnikov.

Ob zaključku pitja kave smo se poslovili od Jureta R., člana naše ekipe, ki je zaradi nujnih obveznosti na tej točki prekinil pohod. Na poti preko Brda do Stare Fužine smo v svežini s soncem obsijanega jutra občudovali belino hribov, umitih z nočnim dežjem. Kot da bi se ob lepoti teh pogledov napolnili z dodatno energijo, smo kar hitro prišli na Vogar in po kratkem premoru pot nadaljevali do končnega cilja, kjer so nas dočakali udeleženci pohoda LPP na Planini pri Jezeru.

Ob zvokih harmonike, pesmi in plesu smo proslavili zaključek našega nepozabnega pohoda.

NA KONJA (1803 M), 21. 5. 2011

MARUŠA REYA

Po dolgem času se nas je zbralo spodobno število, kar za dva kombija udeležencev, in prvič, odkar že četrto hodim s tem društvom na izlete, če ne štejem tistih večjih avtobusnih izletov in srečanj, je celo zasedba nenavadna.

Spust mimo planine Rzenik

Običajno po številčnosti vodimo ženske, kvečjemu je številka izenačena, danes pa je močnejši spol zastopan močnejše. Kar devet predstavnikov si želi »zajahati« Konja na 1803 m, nas domnevno šibkejših žensk pa je le šest.

Na zbornem mestu smo vsi pravočasno in oba kombija z vodnikoma Rašem in Tonetom odrineta že minuto pred sedmo.

Skozi Mengeš smo v petnajstih minutah in ob 7.45 na parkirnem prostoru med Kraljevim hribom (postaja žičnice) in Domom v Kamniški Bistrici. Z obema kombijema se Rašo in Tone odpeljeta k postaji žičnice, kamor se bomo spustili po krožni poti s Konja. Tam torej pustita en kombi, z drugim se pripeljeta nazaj.

Prvi postanek z lepim razgledom

Visoko motivirani nad obetavnim izletom krenemo po dolini Kamniške Bele in se primerno ogrevamo. Na tabli spodaj je pisalo, da je naš cilj dosegljiv v 3 urah 45 minutah.

Skozi gozd samo slutimo, da je nekje nad nami sonce, šele ko nekje na pol poti na 1123 m in ob 9.40 pride-mo iz gozda, ga zares občutimo. Prvi počitek je z razgledom, ki nas ohrabruje. Struga je suha, zemlja med kamenjem pa še vlažna. Pot postaja vedno bolj strma, kakšen zoprni peščen prehod, že klin in jeklenica.

Pred Presedljajem si ob 10.45 v nizkem ruševju privoščimo počitek, palice zložimo v nahrbtnike, potešimo žejo, se okrepimo s kosi sadja, vitamini in sladkosti vseh vrst krožijo med nami in polni adrenalina čez 15 minut stopimo v strmino.

Na sedlu je kažipot, na katerem piše, da je do vrha Konja le 45 minut, mi jih potrebujemo kar nekaj več in na vrhu smo okoli poldneva. Nobenega opoldanskega zvonjenja ni tu gori, saj smo vendar 1803 m visoko! Ga tudi ne pogrešamo, tišina je naš prijatelj!

Strmina je kot povsod v Kamniških hribih precej krušljiva, potrebno je paziti, kam in kako postaviti nogo ter kje in kako se oprijeti z roko. Saj se nam za enkrat ne mudi! Vreme nam je naklonjeno in nas ne priganja. Štampiljko, ki je pritrjena na skalo pred zadnjim vzponom na vrh, in sicer ni v transversali, si pritiskamo v razne beležke, zvežčiče in na papirčke.

Tu se nam odpre pogled še na drugo stran, na Veliko planino in severneje proti Logarski dolini. Kako smo zadovoljni!

Spuščamo se najprej mimo Planine Rzenik in v slabi uri že sedimo na klopcah pred eno izmed planšarskih koč na Planini Dol. Regrat je tu šele vzcvetel, pa polno plahtic je, za čajček je menda ta rožca dobra. Teknejo pa nam tudi dobrote, ki smo jih prinesli s seboj. Nad nami se počasi začnejo gnesti oblaki, ki se zbirajo že vse od vrha, zato se malo pred 14. h že spuščamo. Pogreznemo se v gozd, ki postaja vse temnejši in nekje na pol poti začne treskati. Nezavedno pospešimo korak in ob 15.15 smo že pri enem kombiju. Spet manipulacija s kombiji in v slabe pol ure se vsi zadovoljni in zadovoljeni vkrcamo vanje. Pred Mengšem še sproščen postanek za pijačo in poračun.

Dežju pa ni uspelo sprati lepih vtisov izleta!

TO PA JE BILA PRAVA TURA – TURSKA GORA (2251M), 9. 7. 2011

MARUŠA REYA

Prijavili smo se na dvodnevni izlet, pa se je zaradi zasidene kočice na Kamniškem sedlu spremenil v enodnevni. In je bilo kar prav tako, smo na koncu ugotavljali vsi po vrsti.

Glavni cilj in tema tega izleta je bila prav gotovo Turska gora, in to po nemarkirani poti čez Žmavčarje. Prav zares smo se »nažmavčali«, na koncu ugotavlja Mitja!

Iz Ljubljane smo krenili ob običajni sedmi uri s kombijem, v katerem nas je šest predstavnic nežnega spola in enega moškega vozil vodnik Mitja P., poleg pa še osebni avto s tremi izletniki. V Kamniku smo pobrali še vodnika Raša A., ki nas je na kavo – brez katere seveda ne gre – popeljal na 600 m nadmorske višine, na kočico v Kamniški Bistrici.

Tam so vodniki izpeljali običajni logistični podvig, ko startamo na enem izhodišču in sestopimo na drugem. Čira-čara, avtomobili in kombi sem ter tja in skupni odhod vseh članov odprave je bil ob deveti uri malo dlje od parkirišča pod tovarno žičnico.

Meteorologi nam obetajo vroč dan, v mestih do 35 stopinj, mi pa upamo, da je v višavah malo hladneje. Pred nami je naporen vzpon, saj je od Žagane peči, kjer smo startali pohodniki brez tistih, ki so prestavljali avtomobile na višini 808 metrov – tako piše na tisti ogromni obrezani skali – pa do cilja na vrhu na 2251 metrih kar 1443 metrov višinske razlike.

Najprej cesta, nato kolovoz, pa steza, pot čez strma pobočja in grape in po dobri uri smo ven iz gozda.

Ker veliko fotografiram, no, resnici na ljubo ne samo zato, se znajdem na repu kolone, ki ji zvesto krijeta hrbet Mitja in Tomo R., da se počutim res varno. No, pa saj nevarnosti ni nikjer nobene. Previdnost pa ni odveč, saj je pred nami naporen in zahteven vzpon.

Travnata pobočja, odmor za vodo že tretjič, gruščnata pobočja, odmor za vodo četrtič, pa spet travnata pobočja z melišči. Bolj ko se bližamo cilju, dlje se mi zdi. Gora postaja mogočna in strahospoštovanja vredna. Na vrhu tega travnatega dela se končno ne-

kako prevalimo čez to strmino. Možici nas popeljejo v visokogorski svet pod Skuto, kjer zagledamo objekt trenutne odreditve – bivak. Tu se nekaj po poldnevu – ob 12.25 končno usedemo kot se spodobi in nekaj prigriznemo, se regeneriramo in razgledamo.

Spust proti Turskemu žlebu

Odmor traja tričetrt ure, potem pa ob 13.10 spet pot pod noge in čez Male pode na markirano pot Kamniško – Kokrsko sedlo. Začnemo se spuščati in pri Turskem žlebu, kjer smo ob 13.45. Kažipot pove, da je do vrha še 25 minut. Meni se morala takoj dvigne, Juretu

Čez Žmavčarje

pa nagajajo krči v nogah, najprej v eni, nato v drugi. Spet magnezij in pijača, vendar krč zahteva svoj čas. Pa smo zadnji – »kripl bataljon« ugotavlja Jure – kljub temu na vrhu ob 14.30, eni pač malo prej.

Žigosanje je seveda obred, ki ga ne gre zamuditi, pa fotografiranje tudi, da o razgledovanju ne govorim. Mene prevzame navdušenje, ki prevlada nad utrujenostjo. Adrenalin se dvigne, ko pospravimo palice na nahrbtnike in si nataknemo čelade in nekako ob 14.50 uri spet zastavimo korak.

Pred nami je spust na Kamniško sedlo, ki naj bi trajal dve uri. Vmes tudi malo gor, pa dol, jeklenice, klini, široki razkoraki... sonce ni premočno, hvaležni smo za kakšen vetrič.

Pri spustu čez Kotličce je nekje na sredini Tomo skupino spraševal po psihofizičnem stanju. Vsi po vrsti smo iskreno zatrjevali, da je naravnost odlično. Tudi pri preduhu, tistem sodu brez dna, skozi katerega se spustimo, je morala na višku. Ko pa smo se proti Brani le nekam globoko, pregloboko spustili dol, mi je navdušenje že malo pojenjalo in roka me je začela pobo-

levati. Ampak hudega ni bilo. Hodili smo malo dalj, kot je bilo napisano, vendar mislim, da smo bili glede na celodnevno hojo kar solidni.

Kamniško sedlo nam nudi počitek, hrana po želji, pijačo plača Mika, ker ima nove čevlje in kaj še sploh hočemo!

»Naslednje jutro se bomo podali proti Brani ...« je torej odpadlo. Kmalu po 18. uri se z za noč zasedenega Kamniškega sedla začnemo spuščati proti Jermanci, kamor so naši vrli vodniki že zjutraj prestavili kombi.

Za utrujene noge je po tako rekoč celodnevni hoji s kratkimi postanki z izjemo »kosila« pri bivaku pod Skuto, spust kar utrujajoč, govorim v prvem osebi ednine, za ostale si ne upam trditi, ko pa sedemo v kombi, po prijetno globokih vzdihih lahko zaznam, da so utrujeni tudi ostali. Po analizi podatkov, ki jih zapisujem sproti, ugotovim, da smo hodili polnih devet ur in pol! Prijetno utrujeni in zadovoljni!

Vročina pritiska

ŠE VIŠE KOT PRED TEDNOM DNI, GRINTOVEC - KOČNA, V. BABA - LEDINSKI VRH, 16. - 17. 7. 2011

MARUŠA REYA IN ANDREJ RUTAR

Ujeli smo dobro vremensko luknjo, ugotavljamo na koncu izleta. Ampak začelo se je drugače!

Oblačna Ljubljana, Celovška 160 po peti uri zjutraj, kombi pripravljen za pet zagrelih izletnikov in vodnika Andreja P.

Nebo je zabasano tudi nad Jezerskim, in ko parkiramo pri tovorni žičnici, ne vemo zagotovo, ali dežuje ali pa z dreves cepajo samo kaplje. Držalo je to drugo. Sklenemo iti do Češke kočice, nato bomo pa videli!

Začelo se je

Tja pridemo pa vlažni poti in zdrsnih lesenih stopničkah eni malo prej, drugi v »predpisanem« čas. Odločeno je, da gremo vsaj do vznožja gore, pa potem spet preverimo vreme. Razbremenimo nahrbtnike, s seboj imamo ustrezna varovala in čelade, opremimo se z optimizmom in ob 8,25 stopimo iz kočice na pot.

Slabo uro se vzpenjamo do vznožja stene, ki ji ne vidimo niti začetka, kaj šele vrha. Nataknejo čelade, palice pa zložimo šele po previdnem prečenju snežišča, kjer nam stopinje utira zanesljivi belolasi Janez, hrbte varuje Andrej.

Potem začenja iti zares. Vreme je kljub meglicam stabilno. Bogovi nam od časa do časa celo razkrijejo kakšen del stene, na Mlinarskem sedlu imamo celo motno sonce skozi belo meglo. Potem si pol ure pod vrhom privoščimo kratek odmor za hiter prigrizek in splaknemo usta. Z nasprotne strani se vzpenja druga, večja gruča mlajših planincev, ki nas kasneje proti vrhu prehitijo. Do današnjega prvega cilja nas spremlja kar ugodno vreme.

Do sem je vse lepo varovano, klini, jeklenice...vendar previdnost je na mestu. Točno v »uradnem času«, v 3 urah in 45 minutah, se nam na najvišjem vrhu Kamniško Savinjskih Alp, na Grintavcu - 2558 m, zasmeji sonce. Kljub temu razgleda ni pravega. Komaj imamo čas, da se poslikamo, po pravilih vpišemo v vpisno knjigo in ob 12.30 se že strmo spuščamo proti Dolški škrbini in naprej na Kočno, ki mi že nekaj let leži na duši. Tudi spust je zahteven!

Plezarije še ni konec, previdnosti še manj!

Odkrit pogled na Dolško škrbino

Pogled naprej in nazaj navzgor priča o mogočnosti gora. Zame je to, ker sem oziroma bom edina med navzočimi prvič na današnji naslednji točki - Kočni, še posebej impresivno. Moram pa reči, da me kljub slabi vidljivosti in megli - ali pa ravno zaradi nje - ni prav nič strah, čeprav imam do skalovja zelo spoštljiv odnos.

Dolška škrbina se prikazuje v kratkih posnetkih, toliko da lahko mestoma zaznamo njene špice. Spust je zame bolj naporen, koleno se že oglašča, vendar daleč od panike, samo opozarja. Ko imamo ob 14.15 naslednji odmor, mislim da je odločitev na meni, ali gremo na Kočno ali ne. Ali bom zmogla ali se rajši obrnemo, oziroma gremo po drugi poti navzdol. Andrej oceni, da bomo do vrha v takem tempu hodili še uro in to se mi ne zdi veliko, zato ...gremo! Pridemo do tiste čudne skale, po kateri se moramo splaziti na ono stran pod steno.

Varujeta nas zanesljivi Andrej in izkušeni Janez ter dajeta točna navodila, kam z nogo, kam z roko. Nahrbtnike smo seveda prej odložili. Zadeva je bila celo zabavna, čeprav resna! Tu zgoraj ni niti prostor niti čas za zafrkancije, ampak zanimivo je pa le bilo!

Planinci, ki so nas prej na Grintavcu prehiteli, se že vračajo, na vrh se priklopljemo sami. Vrh Kočne - 2540

m - je razbit, kot bi včeraj treščilo vanj, morda tudi je. Rdeča zemlja kot da krvavi med raztreščenimi skalami. Vrha je zelo malo, komaj se zbašemo nanj. Klik! klik! za nekaj fotografij in malo bolj spodaj čaka nova skrinjica z vpisno knjigo in žigom. Ura je 15.15, kar pomeni, da smo si »šibkejši člani« vzeli kar spodoben čas za osvojitve drugega vrha. Nejevolje zato ni nobene. Mislim, da je to tudi ena izmed dobrih strani gornišva: da družijo mladost z zrelostjo, voljo z vztrajnostjo, sposobnost z zmogljivostjo, ne nazadnje strokovno izkušnost z življenjsko...

Ob 15.30 se spuščamo in v dobre pol ure smo že na križišču, kjer smo prej počivali. Spuščamo se torej na drugo stran proti Zgornjim Ravnam in Češki koči.

Pred menoj zanesljiva stopinja belolasega Janeza, ki kdaj pa kdaj poda roko ali poprime palice. Zdaj se začenja vremenska situacija končno odločno jasni. Gledamo, kje smo bili in vidimo, kam gremo. Moje koleno začne burneje štrajkati, ampak dol je potrebno priti. Saj gre, vendar še bolj počasi. Spet je pot dobro varovana, le mi, no, govorila bom spet v svojem imenu, jaz sem bolj utrujena, vendar zelo zadovoljna. Ob pol šestih smo ven iz skal, pred nami je grušč in velika zaplata snega, oboje prečimo in se po njem spustimo brez problemov, spet eni malo prej, drugi malo kasneje. Nekaj pred sedmo zvečer, ko še zdaleč ni večer, pridemo zadnji štirje pred kočjo. Domačnost koče, prijaznost oskrbnika Toneta, čiste sanitarije, obilje vode in oooh....sveža posteljnina na mirnem ležišču, kako se to prileže.

Naslednje jutro ob pol osmih gre četverica: Mili, Andrej R., Janez in Andrej P. izpolnit plan in osvojiti Veliko Babo po plezalni poti.

Njihovo pot je Andrej Rutar takole opisal:

Zjutraj nas je pozdravilo sonce in nam obljubilo lepe poglede na najlepše dele Kamniških Alp. Mili nas z udarnim tempom vodi skozi Žrelo, ves čas pod budnim očesom Janeza, ki je prevzel varstvo nad njo, na težjih delih pa popazi še Andrej, ki nam vmes še razloži, kam nas vodi današnja pot. Po krajšem plezanju ob jeklenicah se znajdemo na Ledinah, kjer se malo okrepčamo in odložimo nepomembne stvari. Nato se spustimo v severno steno Babe, kjer nas že pričaka kar nekaj jeklenic željnih planincev. Kmalu dosežemo najlepši del, kjer nas jeklenica vodi strmo naravnost navzgor po čvrsti in zanesljivi skali. Ko se povzpemo čez, nas pričaka čudovit pogled na Skuto, Rinke, Dolgi Hrbet in Kočno. Čista zmaga! Vzpon na vrh je le še formalnost. Sam se vzpnem na hitro še na malo Babo, ker še nisem bil tam. Spust nas pripelje do mehke travice,

ki kar vabi k počitku in uživanju. Čaka nas samo še vrnitev v dolino. Jaz in Andrej si popestriva izlet še z vzponom na Ledinski vrh in Storžek.

Začne se oblačiti in hitro se spustimo v dolino po Slovenski poti. Še zadnje jeklenice zaključijo prijeten in razgleden dan v Kamniških Alpah. Na Jezerskem poberemo preostala planinca in družno proslavimo lep vikend, nato pa se odpravimo v Ljubljano.

Jaz sem ocenila, da te poti ne bom zmogla brez problemov, zato se odločim ostati na Češki koči, iti kvečjemu na bližnja Vratca in potem dol na Jezersko. Varno družbo mi dela Jure, s katerim greva počasi na tisto razgledno točko – 1802 m, potem pa še malo levo proti skalovju, kjer se odpre pot proti Kočni. Tudi tu ne gre brez klinov in nekaj jeklenic, vendar danes je to za mene že mala malica. Na Češki koči si na klopici, obrnjeni v stene Grintavca in predgorje Kočne, privoščiva malico in občudujeva ta pogled. Z očmi iščeva prehojene poti in se dobesedno naslajava nad razkošnimi skalami.

Zmagovalci

Potem se obrneva proti dolini in se počasi, ampak res počasi – kolena opozarjajo – spuščava v dolino in se na odcepu usmeriva proti Jezerskemu, saj sva z glavnino, ki bo prišla do kombija pod tovarno žičnico, zmenjena na črpalke okoli druge ure.

Seveda si v bližnjem hotelu privoščimo napitek, na črpalke pa nekateri še sladoled in že hitimo proti domu. V kombiju je čutiti splošno zadovoljstvo in veselje... seveda tudi prijetno utrujenost!

NA TRIGLAV – ČEZ PLEMENICE, 19. - 21. 8. 2011

JURE REYA

Leto je naokoli in spet je na sporedu tradicionalni pohod na Triglav. Predvidene so štiri skupine – čez Plemenice, s Pokljuke, iz Krme in mimo vrha na Kanjavec!

Izbral sem najtežjo čez Plemenice ali po Bambergovi, kakor se tudi imenuje, čeprav sem tu že hodil, pa me še vedno najbolj privlači. Mogoče tudi zato, ker je manj obiskana kot na primer iz Rudnega polja preko Vodnikove koče, kjer se valijo množice. Zbrati je treba le malo poguma in se spopasti z bolj vrtoglavo smerjo.

Na Integralovem zbirnem mestu na Celovški je v petek ob 5.30 uri že vse živahno. Pridružujejo se nam planinci iz pobratenega društva iz Trsta, pa tradicionalni Dolenjci in tudi veliko takih, ki jih ne poznam, ali pa zelo redko vidvam. Čuti se, da ima Triglav še vedno tisto magično moč in privlačnost, ki se ji ni mogoče upreti. Pozdravljamo se vsevprek in sprašujemo drug drugega, kje gre kdo, kateri avtobus je naš, kdo je vodnik in podobno. Pa nas vodniki le spravijo v red in nas razporedijo v dva avtobusa različnih smeri. Menda nas je skupaj okoli osemdeset z vodniki vred. Spoštljiva številka.

Naša skupina je najmanjša, saj šteje le 7 članov in dva vodnika. Trije Tržačani, Paolo Gregor in Marko, redko prisoten Mirko in trije, ki smo malo bolj pogosti, Zmaga, Mihela in jaz. Vodita pa nas Rašo in Tone.

Skupaj s skupino iz Krme nas naš mali avtobus zapelje najprej v Vrata. Še prej seveda tradicionalna kavica v Mojstrani, potem pa se peljemo skoraj do Aljaževega doma, kjer se mi izkrcamo, oni pa nazaj v Mojstrano in od tam naprej po svoje.

S parkirišča se odpravimo nekako ob pol osmih po običajni poti, ki vodi na vse tri možne smeri iz Vrat. Po Tominškovi, ki se najprej odcepi, pa potem čez Prag in na koncu naša na Luknjo in naprej na Plemenice.

Do Luknje slabi dve uri, kjer naredimo kratek odmor, se malo okrepčamo, si nadenemo plezalno opremo in začnemo. Vsi nemo strmimo v strmo steno nad nami in kar ne moremo verjeti, da gre tu nekje naša pot. Ja, pa ravno tu gre. Ni pomoči. Sedaj smo tu in treba se bo spopasti z njo... Začnemo. A ko so prvi klini in jeklenice za nami, vidimo, da le ni tako, kot je kazalo. Zelo spretno speljana pot po tisti strmini ne daje občutka, da visiš kot salama v kašči, kot se alpinisti radi izražajo. Seveda je bolje, da nimaš vrtoglavice, pa tudi zdrsni ni priporočljivo, če želiš še kdaj sem gor, a z malo izkušenj in običajno planinsko kondicijo ni prevelikih težav.

Kar kake tri ure lazimo po skalah. Ne vseskozi po kli-

nih in jeklenicah. Stena se tudi zravna in ubere običajno planinsko pot, pa spet malo plezarije in tako naprej, dokler ne dosežemo zahodnega roba Severne triglavske stene, ki nudi veličasten pogled na Sfigo in Čopov stebber, katerih obiskovalci so le redki tudi med alpinisti. Pogrešal sem malo daljši postanek tu, da bi se naužil tega nevsakdanjega prizora, a vodnika nista bila preveč radodarna s časom, saj nas je čakala še dolga pot na vrh in dol do Tržaške koče na Doliču, kjer naj bi bil naš zaključek današnjega dne. Utrgal sem si le toliko časa, da sem naredil nekaj posnetkov in takoj naprej.

Od tu dalje ni več strmine, jeklenic in klinov, le ploščate skale na Triglavskih podih nam omogočajo malo lažji vzpon vse tja do zadnje skalnate gmote mogočnega Očaka.

Okoli treh popoldne smo spet pod steno, kjer se priključimo pot iz Doliča. Pri neki skali malo s poti pustimo nahrbtnike. La kakšna nujna oblačila za vsak primer vzamemo in gremo. Ne več kot uro in pol spet plezamo, mimo Škrbine in priključka poti iz Planike, pa smo gori. Rahlo utrujeni,

Sfiga (foto: Jure Reya)

a veseli in zadovoljni, s prijetnimi občutki, da smo spet doživeli nekaj lepega, za kar pa se je bilo treba kar malo potruditi.

Ni pa še konec. Še dol, a žal po isti poti do mesta, kjer smo pustili prtljago, se odžejali in dalje proti Doliču, do koder pa ni več prevelikih težav, le hoja po meliščih in kamnitih poteh nas dodatno utruja.

Na Doliču se združimo s skupino, ki je šla mimo Triglava na Kanjavec. Oboji smo prespali na Doliču in poskrbeli, da je bila koča nabito polna, tako da so nekateri drugi kasnejši prišleki morali prespati kar v jedilnici na klopeh in mizah ali celo na tleh.

Naslednje jutro smo oboji krenili proti Hribaricam. Oni na Kanjavec, mi pa mimo Prehodavcev pod Zelnarico skozi Vratca na Dedno polje in proti Planini pri Jezeru. Tam počasi kapamo z vseh strani in smeri, zadovoljni, da je veliki cilj uspešno za nami. Ker imamo nekateri dovolj časa, se še isti dan odpravimo na bližnji Pršivec, drug dan pa na planino Laz. Vsak po svoje zapolnimo preostali čas.

Foto: Zmaga Skok

Na naši domači Planini pri Jezeru naslednji dan poteka tradicionalni zbor vseh skupin s programom in krstom tistih, ki so prvič stopili tako visoko. Odličen golaž in pivo sta poskrbela za lakoto in žejo. Dobre volje ni manjkalo in tako smo se tudi razšli spet z različnimi prevozi proti domu.

35. POHOD NA TRIGLAV – IZ KRME, 19.-21.8.2011

DAMJANA ŠOLN

Naša skupina, ki se je udeležila 35. pohoda na Triglav s PD Integral, je skupaj z vodnikoma Tomažem in Andrejem štela 13 članov. Pot smo začeli v petek, 19. 8. 2011, z izhodiščem v dolini Krma.

V prijetnem sončnem dopoldnevu smo se vzpenjali proti domu Planika, kjer smo imeli daljši počitek. Po namestitvi samovarovlnih kompletov in čelad smo začeli z vzponom na Triglav po Gorjanski smeri čez Triglavsko škrbino. Pred začetkom plezalnega dela poti smo imeli kratek praktični prikaz samovarovanja, ki se je kasneje izkazal za zelo koristnega. Po nekaj truda in adrenalina smo vsi dosegli vrh našega očaka, od tega šest prvič, in ti so bili ob Aljaževem stolpu seveda tradiciji primerno krščeni. Ker so se po grebenu začele poditi megle, razgleda ni bilo posebnega, vendar nič zato, nam vsaj ni bilo treba gledati v več stometrski prepade z vseh strani. Torej drži, da je vsaka stvar za nekaj koristna. Vrnili smo se čez Mali Triglav na Planiko, kjer smo prespali.

Zbudilo nas je krasno sončno jutro in od koče na Planiki smo se spustili po poti, ki nas je v dobri uri pripeljala do Tržaške koče na Doliču. Po krajši pavzi smo se vzpeli po melišču na Hribarice in se na vrhu usmerili po brezpotju proti našemu današnjemu cilju; to je bil vzpon na Debeli vrh, ki smo ga ves čas gledali pred seboj.

Pot po brezpotju z vodnikom je seveda pravi užitek in tudi nekaj lažjega plezanja nam ni vzelo poguma. Kmalu smo bili na vrhu, ki je presenetljivo prostran in travnat. Globoko v dolini smo videli Planino v Lazu, naš naslednji cilj. V upanju na ajdove žgance in kisko mleko ali pa vsaj kavico smo po strmih travah hiteli navzdol. Ker so to samotne poti, smo občudovali množico planik, murk in ostalih gorskih rožic. Na Lazovškem prevalu smo se znova priključili markirani poti, ki nas je pripeljala na Planino Laz. Po okrepčilu smo utrujeni še malo posedali in osuplo zagledali, kako se je požrešna kobila, ki je kar naprej žicala za hrano, lotila nogavic, ki jih je nepredvidni član naše skupine pustil na ograji. Le hitri reakciji vodnika Tomaža se imamo zahvaliti, da je pogumno potegnil nogavice kobil iz gobca. Žal so bile neuporabne in smo jih pustili kar lastniku kobile. Ob pogledu nazaj na Debeli vrh smo se čudili, kako visoko smo bili. Začelo se je oblačiti, zato smo pohiteli do Koče na Planini Jezero, kjer smo še zadnjič prespali in kamor so prispele še ostale skupine.

Naslednji dan naj bi imeli prosto oz. krst, vendar smo v naši skupini imeli v načrtu še krajši vzpon na razgledni vrh Pršivec. Nekateri pa so vstali resnično zgodaj in re-

zultat je bil prinesen v obliki zelo lepih in zdravih jurčkov. Na tabli, kjer piše »danes nudimo«, se je kmalu znašel napis sveža gobova juha. Po prihodu s Pršivca je bil na sporedu krst, kjer je vsak, ki je bil prvič na Triglavu, moral pokazati znanje iz poznavanja gora, dobil posebno planinsko ime in diplomo. Seveda je vse potekalo v humor nem slogu, tako da smeha ni manjkalo. Mogoče edino pripomba na napitek, ki ga je bilo potrebno ob krstu izpiti, saj je v prenekaterem planincu vzbudil neverjeten apetit po odličnem bograču in so si privoščili repete.

Sonce je vse bolj pripekalo, čas je bil za odhod in odpravili smo se čez Vogar proti Stari Fužini na avtobus proti domu.

To so bili trije dnevi polni intenzivnih vtisov, prijetnih ljudi ter odličnega in varnega vodenja skupine.

Kaj naj še rečem – se vidimo drugo leto.

UTRINKI S POHODA NA TRIGLAV – IZ KRME, 19.-21.8.2011

TOMO RUSIMOVICH

Skupina KRMA pred vstopom v triglavsko škrbino v popolni bojni opremi.

Skupina KRMA na Debelem vrhu.

Skupina KRMA na vrhu

V PLANINSKI KOČI SV. ANDRIJA NA VISU MARINKA KOŽELJ STEPIC

September 2010

Ko sva z Marijanom prisopihala do koče, naju je pred kočo pozdravil dežurni skrbnik. Ko sva mu povedala, da sva iz Slovenije, se je pričel pogovarjati v slovenskem jeziku z rahlim dalmatinskim naglasom. Povedal je vse o koči, njeni gradnji, pomoči PD Lisca Sevnica in še marsičem. Ponudil nama je viško ribjo čorbo in zanjo skoraj ni hotel sprejeti kakršnegakoli plačila. V prijetnem vzdušju smo še dolgo sedeli pred kočo. Pogled na Viški zaliv in del otoka je naravnost božanski.

September 2011

Tokrat sem se sama podala h koči, saj me je zanimalo, kako izgleda, ko je stara dobro leto. Ko sem prišla do koče, ura je bila natanko 4 popoldne, ni bilo nikjer nikogar, pa tudi sredi tedna nisem nikogar pričakovala. Ko sem se do dobra razgledala, sem ugotovila, da so vrata koče odprta. Ker sem bila pošteno žejna, sem vstopila ter glasno pozdravila. Iz ene od sob se je oglasil zaspan glas: »Pa što me sad budite? Malo sam zaspao. Ko hoda u toj vrućini? (Kaj me budite? Malo sem zaspal. Kdo hodi v tej vroćini?). Prosim za vodo in jo kmalu tudi dobila. V koči visi cenik, kjer piše, da stane voda 8 kun, a ko sem hotela plačati, mi je oskrbnik rekel, da je 10 kun. Plačala sem in molčala. Ko sem odhajala, je zopet tarnal: »Kako je vruće. Zašto dolazite u najvećoj vrućini? (Kako je vroće. Zakaj pridete v najvećji vroćini?). Odšla sem nazaj v Vis in spotoma razmišljala o razliki med lanskim in letošnjim letom.

SPET V SKALAH, SPET PLEZAMO ... NA OJSTRICO, 2350 M, 6. 8. 2011

MARUŠA REYA

Rano jutro se na zbirnem mestu na Celovški zrcali v očeh devetih udeležencev, ki pričakujemo spet en obetaven dan.

Andrej P., ki je v zadnjem trenutku zaradi nujne odpovedi ostal brez drugega vodnika, si je v udeležencu Janezu – Medotu – našel zanesljivo in odlično zamenjavo, saj mu zaupa stoodstotno. Tudi mene je s svojo mirnostjo, zbranostjo in izkušenostjo že prepričal in sem te njegove zadolžitve samo vesela!

Ženske – dame nas kliče Andrej – smo sicer v večini, vendar sta poleg omenjenih dveh predstavnikov moškega spola tu še Enes in Jure, kar podkrepi moško plat.

Skozi Mengeš, Kamnik, pred Črnavcem levo in potem po ovinkih do Luč, Solčave do izhodišča v Logarski dolini smo v uri in pol in po ustaljenih predpripravah in uvodnem nagovoru, ki nam ga namenijo vodja, se ob 7.30 obrnemo proti našemu cilju in zastavimo odločen korak.

Po dokaj strmi poti skozi gozd na Kočo na Klemenči jami, zgrajeni 1986. leta – piše nad vhodom, prispemo v slabi uri. Prvi čaj, prva kava, prvi razgled! Vidljivost je dobra, naš cilj trdno stoji pred nami.

Na »semaforju« pred kočo na 1208 metrih je oznaka, da je po Kopinškovi poti do Ojstrice tri ure!

na čelo vrste. Vem, da sem za marsikoga morda prepočasna, vendar smo v hribih predvsem in tudi zato, da bi uživali.

Vremenske razmere sicer ne dopuščajo kakršnegakoli oklevanja in mencanja, zato si tudi jaz zadam, da bom »pridno« hodila.

Sem pa tja pa se ustavimo, za razgled, za požirek in fotografijo. Ker imam s seboj ta čudežni digitalni fotoaparat, ki mi ob fotografijah kaže tudi čas, torej so navedbe prihodov in odhodov točne. Prihajam namreč še iz časov Rolleicorda na 12 posnetkov, ko si moral presneto dobro izbrati čas in motiv, da si imel cel izlet na enem filmu.

Okoli desetih prihajamo iz gozda in na levi se z nami že bahavo spogleduje vitka 2083 metrov visoka Krofička. Na desni pa nam skalnata gmota Ojstrice pripravlja zasedo. Na prelazu smo ob 10.15, torej smo do sem hodili uro in pol. Razgledamo se, saj sedaj vidimo tudi na južno stran, razložimo nahrbtnike, se varnostno opremimo in Andrej ponovi brzinski prikaz vpenjanja na jeklenice in pred vstopom v steno deli napotke.

Adrenalin in motivacija narasteta. Če bi bilo še vreme malo bolj zanesljivo, bi bil užitek popoln. Ob 10.20 smo torej v steni. Lepo in zmerno, drug za drugim dosežemo spet neki prehod, kjer se prevalimo na drugo stran, in od zadaj naskočimo vrh. Še nekaj jeklenic in klinov in ob 12.20 nas vrh pričaka z vetrom, meglico in pršenjem. Ni da bi se človek obiral, samo hitra štampiljka in posnetek, ko vsi iz nahrbtnikov potegnemo dodatna oblačila proti vetru in dežju in čez pet minut ob 12.25 se že obrnemo navzdol.

Vračamo se proti sedlu Škarje, 2141m

Krenemo ob 8.45. Ker so Andrejeve noge predolge in njegov športni duh prehiter, me kot šibkejši člen postavi

Do vrha Ojstrice, 2350 m, ni več daleč

Zgoraj nismo bili sami. Skupina žensk se tudi oklevaje počasi začena spuščati. Pustimo jih za seboj in zložno

sestopamo po skalah in med njimi, po kamenju, malo cikcak, vsekakor pa kar dol. Visoka oblačnost dopušča lep pogled na travnato ravan planine Korošice pod nami in bližnje hribe, Andrej pa v daljavi celo zasledi medle obrise Šmarne gore in Grmade. Posebej za Enesa!

Potem se držimo desno, najprej skalovje, potem pa navkreber spet ponavljamo vajo z vponkami in jeklenicami, pomagajo nam klini. Zadaj za nami proti jugu in zahodu spet nekakšni grozeči oblaki, levo pa Škarje. Zelena trava, ki nam jo je prej obljubljala Mili, nas za kratek čas gosti pod mogočno steno in naslednjim prehodom na severno stran. Tu je spet čas za hitri Enesov sendvič, Mihelin strožji fižol, mojo sladko ploščico, no, vsak po svojem okusu, pa pijača ne sme manjkati.... in ob 13.30 smo spet na nogah, z ogrnjenimi pelerinami, anoraki, vendar ni hudega.

Skrbni Andrej nas opozarja na mokre skale in vmesno zdrsko travo, obljublja le še nekaj tistega železja v skalah, zaradi katerega smo še vedno v varnostni opremi, potem smo ven iz hudega. Spet smo obrnjeni v zeleno Logarsko dolino, po njeni sredi se vije bela cesta. Razgled je lep kljub oblakom in na vsaki novi poziciji moram vedno znova določevati, kje so Brana, Turska gora, Skuta...in ostali stari znanci!

Razdelimo se, hitrejši poberejo s seboj urnega Janeza, Andrej pa noče zapustiti Jane, Jureta in mene, ki me že malo dajejo kolena.

Vedno, ko hočem reči, pa sem premagala spet eno goro, si premislim in rečem, spet me je ena vzela za svojo...Gore se pač ne da premagati!

Zdaj pa se res že bližamo koči, vidimo jo spodaj v gozdu in nekaterim se že cedijo sline po joti. Ob 14.50 smo spet na križišču, kjer smo se zjutraj ob 9.20 odcepili od te poti za Škarje, po kateri se sedaj vračamo. Vmes je minilo točno pet ur in pol.

Naša vesela četvorka je na koči ob 15.20, kar pomeni dobre tri ure spusta z vrha Ojstrice. Seveda so bili oni prvi hitrejši in so že pojedli, kar so pač imeli in popili, kar so naročili. Tudi mi si privoščimo dobre pol ure okrepčilnega počitka, nato pa nas čaka še pot navzdol, ki se sedaj zdi še strmejša kot zjutraj.

Ampak ne traja dolgo, le 50 minut, in na parkirnem prostoru v bližini penziona na Razpotju zagledamo naš zvesti kombi, ki mu zavore ali kaj na številnih ovinkih poti nazaj neusmiljeno cvilijo. Sedaj – utrujena – to vijugasto cesto čutim veliko bolj kot v svežem jutru. Ampak to ni nič proti zadovoljstvu, ki ga, mislim, občutimo vsi po tem uspešno zaključenem izletu.

NEKAJ ZANIMIVOSTI O NAŠEM TRIGLAVU!

TOMO RUSIMOVČ

1. Za vetrove na Kredarici je povsem običajno, da posamezni sunki dosegajo hitrosti čez 200 km/h.
2. Pri hitrosti vetra 100 km/h in -25 stopinjah C imamo občutek mraza -75°C.
3. Največja višina snega, 7 m, je bila izmerjena v aprilu leta 2000. Pod snegom sta bili tako depandansa kot kapelica.
4. Na vrhu Triglava je največkrat stal Borut Slapernik ('pretepač'). Skoraj vseh 690 vzponov je profesor telovadbe iz Pirana opravil v zimskem času.
5. V enem koledarskem letu se je največkrat (366-krat) povzpел na Triglav Mojstrančan Franjo Potočnik. Vrh je včasih obiskal tudi 2-krat v enem dnevu in ima pri 67-tih letih že čez 600 vzponov.
6. Z vrha Triglava je prvi smučal Frenk Mrak iz Kranjske Gore. Do danes so mu sledili še mnogi drugi smučarji.
7. Ali veste, da je Jugoslovanska vojska načrtovala prenos topa na vrh Triglava? ... Ni jim uspelo!
8. Slovenci smo na Triglav prignali osla, prinesli lestev, kolo in še marsikaj drugega.
9. Ali veste, da je vrh Triglava včasih preletaval orel? Žal ga že več let ni opaziti.
10. Med živimi bitji prav na vrhu Triglava lahko srečate tudi miš.
11. Aljažev stolp na Triglavu so večkrat prebarvali po potrebi politike. Trenutno je tak, kot ga je postavil Jakob Aljaž.
12. Aljažev stolp so hoteli že večkrat zamenjati. Ni jim uspelo, saj še vedno stoji prvotni ... Aljažev.
13. Ali veste, da zadnja 'Titova štafeta' na pot ni krenila z vrha Triglava, ampak le s Kredarice?
14. Aljažev stolp je ob nevihtah že marsikomu rešil življenje.
15. Najtežji tovor (205 kg) je na Kredarico na svojem sedlu prinesel konj z imenom 'Pram'.
16. Sreča v nesreči(1): Smučar se je v megli zapeljal po ledeniku in čez Severno steno ... in ostal živ.
17. Sreča v nesreči(2): Pilot Franc Stroj je ob strmoglavljenju helikopterja blizu Vodnikovega doma dobil le manjše poškodbe.
18. Sreča v nesreči(3): Posadka vremenskih opazovalcev, ki jo je ob zamenjavi odnesel snežni plaz, je pot nadaljevala nepoškodovana.
19. Največ vzponov iz doline na Kredarico (preko 1.000) ima vremenski opazovalec Janko Rekar.
20. Največ časa (več kot 7.000 dni) je na Kredarici preživel vremenski opazovalec Janko Rekar.

21. Triglavski dom ima naravno zaklonišče: 20 m pod njim se nahaja 'Ivačičeva' jama z ledenim jezerom in kapniki.
22. V 'Ivačičevi' jami imajo svoj 'dom' tudi kavke, ki jih v težkih zimskih dnevih hranijo dežurni opazovalci.
23. Pred 20-letji se je še v mesecu avgustu na Triglavskem ledeniku lahko smučalo. Tedaj je bil dosežen slovenski hitrostni rekord na smučeh (120 km/h).
24. V TNP (Triglavski narodni park) so razmišljali, da bi smučanje prepovedali, a je za to pred tem poskrbela narava, ker se je ledenik zaradi ogrevanja zraka močno zmanjšal.
25. Prva leta (po letu 1952) so vremenske podatke meteorologi s Kredarice pošiljali v Ljubljano s pomočjo Morsejeve abecede (telegrafija).
26. Trenutno se podatki pošiljajo preko brezžične telekom-povezave, s katero je mogoča telekomunikacija po vsem svetu.
27. Najvišje stalno delovno mesto v Sloveniji imajo vremenski opazovalci na Kredarici (2515m).
28. Tudi v okolici Triglava ni popolnoma čistega zraka, vode in tal. Vetrovi prinesejo sem saharški pesek, roje mušic, listje, cvetni prah in celo koloradskega hrošča.
29. Ali veste, da obstajajo načrti za 'Triglavske žičnice jutri'? Nič hudega, če bodo zgrajene jutri.
30. Svizce, ki vas na poti po Triglavskem narodnem parku presenetijo z žvižgi, so tu naselili okoli leta 1960.
31. Slovenci se na Triglav povzpnejo večinoma konec tedna, največkrat v avgustu, zato le v teh dneh nastane nepopisna gneča. Tujce pa večinoma srečujemo med tednom, zato nimajo težav z gnečo na poti in prenočiščem.
32. Največji kritiki masovnih pohodov na Triglav so ravno ti planinci, ki so prisotni vsako leto ravno v času največjega obiska.
33. Novinarji poleti pišejo članke o hribih s podobnimi naslovi in temami kot v preteklih letih. Pravih informacij glede zasedenosti prenočišč, vremena in stanju planinskih poti pa še nimamo.
34. Ali veste, da so pobudniki izkoriščanja alternativnih virov energije vremenski opazovalci Janko, Nejc in Frenk? Njihova zasluga je, da na Kredarici delujejo sončne celice, sončni kolektorji, vetrnica in stiskalnica za smeti.
35. Prvi pogovori in dejanja osamosvojitve Slovenije so potekala tudi na našem simbolu Triglavu in v Triglavskem domu.
36. Ali veste, da v Triglavskem domu obstaja Zlata knjiga, kamor svoje vtise ob prihodu lahko vpišejo vsi planinci, starejši od 70 let?
37. Najstarejša planinka, ki je brez pomoči drugih prišla na Kredarico, je bila stara 92 let. Spremljala sta jo 72 let stara hči in vnukinja. Njen podpis v vtisi hranimo v Zlati knjigi.
38. Kadar je obdobje zelo lepega, poletnega vremena lahko okoli Kredarice opazite ovce. Že pred poslabšanjem vremena se ovce spustijo nižje na višino okoli 1.800 metrov.
39. Triglav z okolico je bil usoden za mnoga letala. Posmrtni ostanke in razbitine zadnje nesreče v megli je na ledeniku našel vremenski opazovalec Nejc.
40. Gamsi in kozorogi, ki živijo v okolici Triglava, ne potrebujejo steza. Žal pa je teh odličnih plezalcev, ki z lahkoto premagajo vsako steno, vedno manj.
41. Ali veste, da se je povprečna letna temperatura na Kredarici v zadnjih letih dvignila za celi 2°C?
42. Triglavsko brezno je verjetno najbolj globoka jama v Sloveniji. Vodo, ki so jo v breznu obarvali, so opazili 1.500 metrov nižje v dolini Vrat.
43. Največjega Slovenca Ludvika Bunderla je ubila strela, ko je stal na našem najvišjem vrhu.
44. Pred leti, ko je že septembra padlo zelo veliko snega, so se vremenski opazovalci s pomočjo lopat s konji z ozimnico prebili prav pod Kredarico. Zaradi ponovnega poslabšanja vremena so se morali obrniti in prišli z zadnjimi močmi v jutranjih urah v dolino.
45. Vremenski opazovalci so to leto 7 ton ozimnice do Kredarice znosili sami. Nejc, Janko in Frenk so nepretrgoma ves teden delali v hudem mrazu, snegu in vetru in uspelo jim je.
46. Leta 1969 je slovenski helikopter prvič dosegel višino 2.200 metrov, ko je reševal ponesrečenega vremenskega opazovalca Janka Rekarja.
47. Danes helikopterji priletijo do višine Kredarice tudi s 1.000 kg tovora.
48. Ali veste, da je bil največji obisk Triglava in Triglavskega doma ob blagoslovitvi kapele s 6.000 planinci? Tedaj je bila strnjena kolona ljudi od Kredarice do vrha Triglava.
49. Ali veste, da sta podzemni hodnik, dolžine 20 m, ki povezuje Triglavski dom s sanitarijami, preko zime v skalo skopala vremenska opazovalca Janko in Beno?
50. Ali veste, da se za cerkveno poroko v kapeli na Kredarici vsako leto odloča vedno več Slovencev?
51. Triglavski dom je prejemnik največjega števila pri znanj, pohval in nagrad med planinskimi domovi.
52. Telefonska številka Triglavskega doma je:
04-2023-181. Pokličite nas!
53. Smeti odnesite v dolino!
54. Med 22:00 in 5:00 naj bo v Triglavskem domu čim bolj mirno.
55. Triglav ponuja različne lepote v različnih letnih časih, zato nas obiščite tudi v jesenskem, zimskem in spomladanskem času!

Foto: Enes Halilović

PLAN IZLETOV PD INTEGRAL 2011

Datum		Čas hoje	Zahtevnost	Vodnik	Pomočnik
marec					
06.03. n	Srečanje pobratenih društev SPD Trst in PD INTEGRAL	2	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
26.03. s	Vošča	6	L	Marinka Koželj Stepic	
27.03. n	36. zimski pohod na Porezen	4		Janez Lenaršič	Tone Trope
april					
02.04. s	Sabotin	4	L	Mitja Premerl	Katja Premerl
09.04. s	Pufijev pohod (Čemšeniška planina)	6	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
16.04. s	Slavnik	5	L	Franc Bergant	
30.04. s	Kucelj - Veliki Modrasovec	5	L	Tone Trope	Sašo Marinčič
maj					
30.04.-02.05.	Prečenje Pohorja		L	Slavko Krušnik	
02.05. p	Sveta Trojica	5	L	Mitja Premerl	Katja Premerl
07.05. s	Pot spominov in tovarištva	4	L	Slavko Krušnik	
07.05. s	Šija, Lisina (CRO)	7	L	Marinka Koželj Stepic	
14.-15.05.	Mozirska koča - Ostri vrh - Bukovec	5	L	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
21.05. s	Konj	7	L	Rašo Adrovič	
28.05. s	Lipnik - Kavčič - Golič - Kojnik	6	L	Tone Trope	Rašo Adrovič
junij					
04.06. s	Lačna - Kuk - V. Griža	8	L	Tone Trope	Rašo Adrovič
11.06. s	Slemenova Špica	6	Z	Mitja Premerl	Katja Pernerl
25.06. s	Debela peč	6	Z	Tone Trope	Rašo Adrovič
julij					
31.06.-03.07.	Peš iz Ljubljane na Planino pri Jezeru		L	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
02.07. s	Pohod LPP na Planino pri Jezeru (110-letnica LPP)		L	Franc Bergant	
09.-10.07.	Turska gora, Brana	8 + 5	ZZ	Rašo Adrovič	Mitja Premerl
16.-17.07.	Grintovec, Kočna, Jezerska Baba, Ledinski vrh		ZZ	Andrej Počervina	
23.07. s	Topic (A)	4	L	Mitja Premerl	Katja Premerl
30.07. s	Vogel, Šija	6	L	Tomaž Rusimovič	Andrej Počervina
31.07. n	Veliki vrh in Velika Zelenica	7	Z	Marinka Koželj Stepic	
avgust					
06.08. s	Ojstrica (iz Logarske doline)	10	ZZ	Andrej Počervina	Tone Trope
13.-14. 08	Vrhovi nad Travnisko dolino	8	Z	Mitja Premerl	Katja Premerl
19.-21.08.	Triglav 2011 - iz Rudnega polja		ZZ	Janez Lenaršič	Franc Bergant
19.-21.08.	Triglav 2011 - iz Krme		ZZ	Tomaž Rusimovič	Andrej Počervina
19.-21.08.	Triglav 2011 - čez Luknjo		ZZ	Tone Trope	Rašo Adrovič
19.-21.08.	Triglav 2011 - Kanjavec		Z	Mitja Premerl	Katja Premerl
27.08. s	Babji zob	4	L	Mitja Premerl	Katja Premerl
september					
03.09. s	Vajnež	8	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
10.09. s	Strma peč (I)	6	Z	Tomaž Rusimovič	Rašo Adrovič
17.09. s	Bistriška špica (A)	6	A	Marinka Koželj Stepic	
18.09. n	Skuta (čez Žmavcarje)	9	ZZ	Andrej Počervina	Tone Trope
24.09. s	Begunjščica (iz Ljubelja)	7	Z	Tone Trope	Rašo Adrovič
oktober					
01.10. s	Od Škofje Loke do Ljubljane	6	L	Andrej Počervina	Tone Trope
08.10. s	Olševa	8	Z	Rašo Adrovič	Tone Trope
15.10. s	Moravske toplice	4	L	Franc Bergant	Herman Rednak
november					
05.11. s	Izlet v neznano		L	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
13.11. n	Kostanjeva nedelja (SPD Trst)		L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
19.11. s	Kamniški Dedec	6	L	Rašo Adrovič	Tone Trope
december					
03.12. s	Lubnik	5	L	Andrej Počervina	Rašo Adrovič
17.12. s	Prednovoletno srečanje pr' Mehačk	4	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
januar 2012					
06.01. p	Nočni pohod na Grmado	4	Z	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
14.01. s	Krim	4	L	Tone Trope	Andrej Počervina
21.01. s	Sveta Ana nad Ribnico	5	L	Marinka Koželj Stepic	
februar 2012					
11.02. s	Ratitovec	4	L	Andrej Počervina	Tone Trope

Planinska potepanja:

Planinsko potepanje po Bolgariji in Grčiji 14.07.-25.07.2011

Rašo Adrovič

Planinsko potepanje po Makedoniji 28.07.-07.08.2011 (za SPD Trst)

Rašo Adrovič